

8. 24.

ENSV TA Fr. B. Kreutzevildi nim.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

91251

„PUHANGUD“

1933: 889

V. Ü. G. ÕPPURÜHINGU VÄLJAANNE.

ÕPPURITE TÖID.

1933.

Mõnda V.Ü.G. „Õppurühingu“ tööst, tegevusest ja kavatsusist.

„Õppurühingusse“ on koondunud üle kahesaja tegutsemis-
himulise noore, kus nad leiavad küllaldaselt võimalusi enesearendamiseks ja meelelahutuseks. Et võimaldada liikmetele tegutsemist oma huvialadel, „Õppurühing“ jaguneb ringesse, millisest igaüks erisihete taotleb. Kuni käesoleva ajani on asutatud viis ringi, mis kõik rahuloldavalt funktsioneerivad.

Esimene asutatud ringest on „Rahvuslaste Ring“, mis alati on seisnud oma ülesande kõrgusel. „Rahvuslaste Ring“, õhutades rahvusluse ideed, on korraldanud hulk referaat- ja vaidluskoosolekuid, 1. dets. ja 1. veebr., Valga vabastamispäeva mälestus-aktuseid ja hõimu-õhtuid. Ring korraldab lähemal ajal rahvusliku propaganda-päeva ja hiljem jüriöö mälestusõhtu.

„Kirjanduse- ja kõnekunstiring“, huvi äratada kirjanduse vastu ja õpetada kõne- ja vaidluskunsti, on korraldanud loenguid kõnekunsti üle ja hulk ilukirjandusliku sisuga referaat- ja vaidluskoosolekuid. 4. dets. korraldas ring avaliku seltskondliku õhtu, mida võib õnnestunuks lugeda nii sisult kui aineliselt. Ring kavatsseb korraldada perioodilisi referaat-koosolekuid ja ühe kirjandusliku kohtu.

„Spordiring“, kuhu kuuluvad peaaegu kõik „Õppurühingu“ liikmed, püüab huvi äratada kehakultuuri

vastu ja tõsta liikmeskonna taset spordi alal. Ring on korraldanud kooli esivõistlused käsipallis, sõprusvõistluse Võru Ühisgümnaasiumi nais- ja meeskonnaga ja võimaldanud saali kasutamist. Kevadel korraldab ring koos Noorte päevaga kergejõustiku esivõistlused ja pesapalli välkturniiri.

„Malering“, püüdes kasvatada häid maletajaid ja kabetajaid, on korraldanud vastavaid loenguid ja maletamisõhtuid. Praegu on käimas maleturniir kooli meistri nimele.

Noorim ringest on „Reaal - Teaduste Ring“. Ring on oma lühikese tegevusaja kestel korraldanud ühe avaliku populaar-teadusliku loengu. Kavatsusel on ekskursioonid tehnilistesse asutustesse ja loodusesse.

Pääle eelnimetatute korraldab „Õppurühing“ igapäev lugemislaua, mis leiab kasutamist igapäev keskmiselt saja õpilase poolt. Lugemistoas on kasutada kõik tähtsamad ajalehed ja ajakirjad, samuti võõrsõnade leksikonid ja õigekeelsuse sõnaraamatud.

Ka uisutee on „Õppurühingu“ korraldusel, kuid ebasoodsa ilmastiku tõttu ei täida ta oma ülesannet.

21. mail korraldab „Õppurühing“ koos Õpetajate Ühinguga Noorte päeva, mis kujuneb kogu maakonna koolinoorte suur-sündmuseks.

H. H.

Saarmapüüdjad.

2.

Oma arvamise järgi ärkas ta õige pea. Kuid ometi oli palju muutunud ja isegi olukord, millest end leidis, paistis imelik ja võõrastav, ning möödunud päev kaugel, — tunne, mis tekib alles pikema une järele. Kõige rohkem ja kõige enne andis end tunda külm, mis igalt poolt oli juurde tunginud. Tundus nagu lamaks ta lumes ja külmavärinad ei lasknud esialgu liigutadagi.

Küün oli päris pime, ainult kaks heledat riba jooksid üles mööda heinakihti ning ukseall oli valge.

Paistis kuu. Lumi väljas helendas. Oli surmavaikus.

Lõdisedes ja tuikudes tõusis Mart püsti ja liigutas kangeid jäsemeid. Sarnane karuuni! Mis aeg pidi olema?

Pisut õudse tundega ronis küünist välja. Üks laud rebenes ühes ja kriiksus võikalt. Ja siis seisis ta põlvini kohedas, jäljetuks tuisanud lumes, kena õõ kiirgav valge ja surnud vaikusega nagu kummitus lamas talvise maa kohal. Tähed vilkused kahvatult terassinisest kõrgusest, kuu uppus oma valguses. Lumine niit oli alasti kahe metsa vahel; kaugel mäekülgedel talud ja metsatukad näisid õhku kerkinuna.

Oli kesköö seisu järgi. Põhjakaarel heilus värisev valgus.

Aeglaselt sügavas lumes sumades läks ta küüni taha. Tuisk oli sügavaid hangi teinud.

Oli kibe külm, sest vahel kuuldus nakse küüni seinas.

Üksisilmi vaatles Mart jõge ja Härma lätteid, mis vähe mustasid. Siis jäi ta aeglaselt mõeldes seisma, nagu inimene, kelle ümber kõik surnud, isegi mõtted.

Mis nüüd teha? Maksis end vaevata lätte valvamisega, kust saarmas võibolla ammu läinud?

Ei, tuli pöörduda koju, kus tuisu tõttu vast rahutust tunti nende pärast. Seekordne saarmapüük oli nurjunud igat pidi. Ta pöördus ümber, et minna Kerepit ära-

tama. Kuid samal pilgul kuuldus võigas hüüe küünist, nii et ta seisma jahmatas. Kolinal tuli Kerep välja kuuvalgele, heinapuru kasukal, silmades ja näol hirmu ilme. Mütsi oli ta kätte kahmanud ja juuksed seisisid turris. Alles Marti nähes ütles lõdisedes: „Sina, Mart, kuis ma ehmatasin.“ Ja nagu hallitüves rappusid ta liikmed ja hambad plagisesid.

„Mis sa kisendasid?“ küsis Mart tasa.

„Ma... prrr... hõõ... nägin... hõõ... hirmsat und!“

Ja Kerep hakkas rappudes ringi pöörama, nagu koer paremat asendit võttes.

„Ega sa hulluks pole läinud?“ küsis Mart teda vaadeldes ja tundis end nagu tühjas kirikus.

Kerep surus mütsi pähe ja lõdistas hädise häälega:

„Lähme... võrr... prrr... lähme!“
Ja hakkas küürus edasi liikuma.

Mart oli ühe hüppega tal järel ja raputas tugevasti, vaadates näkku. Alles siis ajas Kerep end püsti ja ütles tasa:

„Väga külm on.“

„Nojah, külm on! Liiguta end, tee voorimehe võimlemist seni kui ma suusad välja toon. Usun, vähe puudus, et sa oleksid hakanud mööda küüniseinu üles ronima!“

„Tahtsin kõrgest tornist alla kukkuda.“
naeratas Kerep ja lausus siis mehiselt, lumes trampides:

„Kurat võtku! Too suusad! Alles nagu praegu ärkasin! See nali läheb liig pikale.“

„Sinupärast oleks võinud vast hommi-kuni minna,“ ütles Mart suuski välja viatas.

Lumi oli tuhkjast ja sügavad jäljed jäid. Mõlemad saarmapüüdjad liikusid üle niidu ja mustad varjud valgel lumel ahvisid nende liigutusi järele.

21. nov.
Valgas.

Valter Mõttus.

Haige.

Eos.

Olen haige.

Oimul taob tugev vasar.
Lõõmav valu rinnun raob.
Kitsaks muutund maa nii avar ...
Seinu piirab. Kes nad maha taob?

Valus tuige ...

Tasa sõber, rahune!
Väikest raasu pead elust
hoidma, ehk sul muidu kaob —
toogi säilund kübe maisest võlust ...

Ohver olen ...

Päev kui katki löigat lõng
alla vaob ... Kas vaid täna
Kingit mulle eluhõng?
Homme ... avanenud kao värav ...

Tahan laule!

Laule kirkast rõõmust, tollest,
milles leidub maiset hääd.
Laula, nooruk, kas või valest
saateks mulle luigeteel.

Ja nii lähen.

Kõrvun heliseb veel kerge,
lustlik ühepäeva laul.
Toda kuulden surmangi veel virge,
mina, kelle tee nii lühike ja lemb ...

Hulkuri kevad.

Eos.

Taas õhtu, veren hõõgub lääne taevas,
ning hämardub, mu ümber horisont nii räige, lai,
kust kerkib tõrne, nagu hirmutai,
mu taga valge linn — provints — sääl vaevleb.

Ma hulkur, mulle koduks maa, suur, avar.
Linn helevalge, ma ta külaline päevi kestvusen.
Taas olen siin — hing hardund nagu sõbra nägemisen.
Eks sõber ole mulle oks puul igal?

On inimene — unustai — mu hüljand,
käe tõsten truudust vannun puule, mullale.
Saan vastselt hulkuriks, nõörsirge tee viib vabadusele.
Oo õndsust! Vaba, kes sa, inimene, peljand!

On kevad. Metsan karjub tedrekikas.
Suur ärkamine tulvil täitnud metsi, õhku, maid.
Sa inimene vaata, suudad imetella vaid,
kuis olen uhke, vägev, suur ning rikas!

Kõik kuulub hulkurile: taim, lind pesal;
ta vähem veli metskits nobe, selgesilmne hirv.
Kuu, tähed, päike, loodes pilve kirm . . .
Need aarded mu. Neist kõigist vaimul osa.

Mul pole koda, pole sulist aset,
ei lauda rikkalikku, sõpru õilsaid, sulneid häid;
Ja tasa silitaden rohukõrte päid
Nii lausun: „Olgu! Ei ma ihka teiste taset . . .“

Üks meie keskelt.

L. P.

Rutt, sa usud, et oled õilis ja häa. Nii sageli mõtiskled sa vaimselt jõulisist, eneseohverdavaist, õiglust armastavaist ja ilu nautivaist inimesist ja leiad enese ühe neist õnnelikust, äravalitud ilu ja õigluse kummardajaist. Ent armas Rutt, sa eksid rängasti. Kas pole sa samuti nagu paljud teised vaid närune argipäeva inimene, sama väiklaste mannetute soovide ja püüetega? Jlus näid sa endale illusioones, mitte elus. Sa pooldad ilusate sõnade püüdu vaimlisse maailma, ent käid ise toda nürimeelset keskteed. Tõde käib nuttes su jälil. Sa oled narr ja arvamiste ori. Sa möönad, et oled blond ja patistne, et oled ilus. Ent see on saavutatud jumestusvahenditega. Su kulmukumerusi suurendab habemenuga, su juukse värvingki pole ehtne. Kõik võlts ja loomuvastane. Su seemuski on naeruväärne. Sää! külalisiks on üksindusvaimud, kes puhuvad su asjatute, rõvedate soovide leeke. Sulle meeldib mingi asi või nähe vaid sellepärast, et see enamikule su kaaslasi meeldib. Sinus pole originaalsust ja ka iseloomu mitte. Vahest läbib sind tahe väita, et sa oled hoopis erinev teisest, oled omaette tüüp, isesuguse välimuse ja hingelaadiga. Jonnakalt väidad sa siis, et sind põrmugi ei huvita isikud meessoost, ehkki sa ise tead, et see on vale. Kui mõni neist kunagi huvitub sinust, muidugi viskad sa kuklasse päa ja usud kõige suurema rahuldusenaudinguga, kui ükskõikne on ta sulle. Sul on enesetunneteseda on sul tõesti! Rutt, sa oled kontrastide koostis. Vahest, kui sul on väga valus, sa peidad selle ja naeratad üleolevalt, uskudes, et oled võitnud elu. Ent samas sa ei suuda taluda vähimatki solvamist, hingeline oled, usud. Rutt, jonnakust ja isemeelsust on sus liiati palju. Egoismne mina lämmatab kõik, mis on sinus tõeliselt väärtuslikku. Su kahepalgses elus on ometi vahest ka tahet salata ennast ja töötada teistele. Ent need on harvad ja ruttu mööduvad hetked. Sageli veegad sa teisi enese iseseisvuses, rippumatuses ja suuris mõttekäiges. Sa võid

tõesti üksaeg näida sellisena, mis on ometi paljad sõnad. Ühekülgus, pinnapealsus ja passiivsus on sinu ilmne iseloomu põhi. Sa hindad tööd kirjutatult paberil. Tõeliselt oled sa hoolimatu tööle, katsud vältida teda, kuigi tead, et töö on füüsilise treening, töö tagajärjed hingeline hääolu. Sa oled laisk ja kasutu! Sa õpid vaid lõpptunnistuse ja kohusetunde pärast, eales mitte õppeaine enese pärast. Sa ei küsi eneselt kunagi, milleks õpid sa, mida annab sulle iga õppeaine. Loogika ja eneseanalüüsimise oskuse puudus on ka sinu kohta käivad. Auahnuse ja hiilatahtmisest võid sa ka ju midagi saavutada. Isegi perpetuum mobile konstruktsioonist oled sa unistanud. Sa ei saavuta midagi enese vabast tahtest või püüdest. Sul pole ju ürgusvõimet ega organiseerimisandi. Su tagantkihutajaks on kalkultatsioonil põhjenev egoism. Su mõistuse teed kulgevad harjumuste kuiva liiva. Kuigi ei tahaks seda kuulda enese kohta, on see nii. Isegi nürimeelsuseni küünid sa. Rutt, on sul mingit taipu õnesläätsa tulipunktist, akkomodatsioonivõimest või valguse dispersioonist, hüperboolest, piirmõistest, või saad sa aru tunde ja tunnetuse, intellekti ja intelligentsi vahest? Nad kõlavad hääldatuna omavahel nii ühesugusena. Mäletad sa, kes oli Alexander Suur, kas elas ta enne või pääle Kristust, millal ometi võisid olla need ristisõjad, renaissance — see on päris tundmatu mõiste, samuti ratsionalism. Inglisekeelne lame hääldamine on keelele suureks vaenlaseks, eesti keele tundide aegne probleemide lahendus ja intriigi sõlmituse otsimine annab vaimuvaesele pääajule palju tööd. Sa evid õpitust vaid pääliskaudse arusaamise, kuigi kinnitad, et haridus on lõppsiht iseendale. Sa õpid vaid varjama oma rumalusi ja lamedusi. Rutt, su hingel on kaks palet. Senikaua, kui domineerib su hinges too pahempoolsem, ei jõua sa kaugemale iseendast. Rutt, võta endale põhimõtteks päikesekella motto: Mina näitan ainult päikesepaisteseid tunde!

Aasta vahetusel.

Alfa.

Harvad, pikad, mustjashallid pilved kulgevad mööda taevafooni Põhja. Harvad sinirohelistes tähed kui hundisilmad ilmuvad silmale tähelpanemata taeva ja helklevad kui määratumad opaolid süngel talveööl. Tõuseb kuu, kumendades Lääne sammeldanud pedakate taha, vaarub aeglaselt edasi ning kerkib kõrgele avarusse ja maalib pikki müstilisi varje maapinnale.

Monotoonselt vingub tuul lagendikel, sahistab puude oksid metsa all ja salaja, nagu tähelpanemata, suigutab elutuid, lumiseid lagendikke.

Äkitselt sähvatab mingi meteor kui tulikera mööda otsatut avarust ja joonestab must-sinisele taevale inimmõistusele arusaamatut tähekirja, mis säilib silmapilgu ning kaob sama hääletult, tähelepanemata, nagu imunudki.

Keegi ei mõista selle tähendust. Ainult kidurad soopedakad ja maarjakased sirutavad oma roidunud, sammeldanud oksid ja tõstavad maha vajunud latvu avaruse poole. Nad on ainukesed, kes mõistavad selle tähendust. Nad on näinud sadandeid kordi sarnast kirja, ja õppinud seda tundma. Nad teavad, et varsti tuleb mingi põnev võitlus kahe olemata olevuse vahel.

Kõrgel mustjastumedal taeval, sääl, kus algab linnutee ja lõpeb vaatepiir, askeldavad mustad varjukogud kui deemonid ja vahivad tulisilmil lahkuvat aastat.

Pikkamööda looklevad tulised niidid kui ussid igast ilmakaarest kokku. Nad ristlevad ja looklevad kui elastsed faunid. Siis äkitselt vilksatavad punased joad kui

veritulbad taeva, matavad endasse kui uttu tuliseid niite ja tekitavad määratud kaaost. Siis ühtuvad nendega tulised faakelid ja kogu taevast põleb nüüd verevas, silmipimestavas tulemeres.

Algab võitlus . . .

Ristati-rästati sahisavad veritulbad kui virmalised ja valgustavad kahvatut maad. Mannetult vilksatavad üksikud uljad niidid vahetevahel taeva, hüplevad, lõbutsevad ja kaovad jälle. Kogu õhkkond on täis elektrit. Arvamata kõrguses, säälpool tähtede maailma, tantsisklevad varjukogud kui koletised oma rõõmutantsu ning pilluvad vahete-vahel alla säravaid helklevaid serpentiine, mis rulluvad lahti pikiks, võnkuvaiks paeluks . . . . ja kuskil kaugel, maises maailmas, lööb tornikell 24.

Kohe raugub too mässuline võitlus ja tulejoad kustuvad teine-teise järele kui põlenud pihrud ja kerkib kuuvalgusel muskalbeis värves hiiglasuur 1933. aasta originaal.

Vana aasta on uuele loovutanud oma koha.

* * *

Inimeste silmad pole aga näinud toda võitlust. Too võitlus oli ainult mingisugusele kõrgemaile, tähtsamaile olevusile nähtav . . . . kuid põlised metsad ja kidurad soopedakad on näinud seda võitlust, ning nad võiksid inimesile paljugi jutustada sest inimsilmile kättesaamatust luksusest.

Mõtteid tänapäevast.

H. S.

Elame suursündmuste sajandil. Peaksime olema uhked sellele ja oma jõudsale mitmekülgsale kultuurile ja tsivilisatsioonile. Ja eriti noored, kes saavad nendest uudsema, peaksime jätkama nende loomist. Aga miski seob ja hoiab meid tagasi. Eemaletõukav linik varjab senistegi saavutuste õilsust ja otsest mõju meisse. See on tsivilisatsioon, tänapäeva kultuuri ja elu tooniandja.

Tänapäeva maailm on õieti väljakutse noorpõlvele. Mõtlen maailma all kogu praegust organiseeritud seltskonda kõigi ta seaduste ja kommetega; üksikisikute ja ühiskondade elu reguleerimistega. Autoriteedi ja kivinenud traditsioonide surve tahab muutuda see organisatsioon stabiilseks, jätta kuivikule elulätted, nooruslikud elutungid. Ta lakkab olemast küllalt plastiline mugavnemiseks uusile mõtteile ja olukorrale. Ja säilitades minevikuväärtusi, lähendatakse ühtlasi tuleviku arengut hukule. Perslaste seadused püüsid sadu aastaid. Ajad ja olukorrad aga muutusid, ja rahvas, kes oli muutumatute seaduste esemeks, ei eksisteerinud enam. Tuntud ammoniidid kujundasid sarnase tiheda komplitseeritud karbi enesele, mis lämmatas nende evolutsiooni ja elutegevuse — nad hukkusid.

Inimkond on hädaohus langeda ohvriks tsivilisatsioonile, mille ta ise loonud.

Noorus, kui elu säilitamis- ja teostamissümbol, võib tõsta kolm suurt süüdistust meie praegusele tsivilisatsioonile: ta on liialt väliste raamide vahel, kindlusetu; on ülimehaniseerunud; on arenenud ühekülgelt.

Tõepoolest on elu juba väliselt niivõrt seotud ja tsentraliseeritud üksikutesse kohtadesse ja aladesse, mis tahavad juhtida ja kontrollida miljonite elu. Ka igapäevastesse peensustesse on tunginud see võim, halvates inimeste individuaalset algatus- ja teotsemisvõimet ja omapära. Ja sellepärast tärganud isiklik vastutustunne on kadunud ka pühama isiklik kohustusis. Tuhandeid aastaid püsinud ja täienenud usulis-kõlbla vendluse-ideaal lööb kõikuma ja asetub silmakirjaliku või automaatse orjameraaliga. Nii võime käsu järele armastada vaenlasigi, luues igasuguseid toetusfonde igasuguseile hõimudele ja välismaa puudustkannatajatele ja hädalistele.

Kuid oma ümbrusele on silmad suletud — sureva venna oma kodulävel jätame hoolkandele ja töökodadele. Meie vastutus ja kohusetunne, kui seda üldse on, paremal juhul taltub vaeste hääks määratud maksu õiendamise — muidugi viimsel võimalikul tähtpäeval, et pääseda viivustrahvist. Seda häbeneme ise tunnustada. Oleme pahased koguni, kui keegi julgeb sellest avalikult rääkida. Enese vabandamiseks toome tuhandeid põhjendusi; oleme täitnud kõik oma sisetunde järele jne., ütleme. Kuid pole süüdi sulg halvas kirjas. Oleme meiegi ainult praeguse staatilise ja ebakindla kultuuri produktid.

Oleme tõsiselt mehaanika orjad. Uued viimistletud masinad kihutavad lakkamatult taga nii tööperemeest kui töölist, muutes neid endidki osakeseks masinas. Masinad ründavad üha intensiivsemalt inimeste tööjõudu, tekitades üliproduktiooni töötatööliste näol.

Nii suured on viimaste läinud aastakümnete leidused, et meie moraalne areng pole suutnud pidada sammu nendega. Oleme leiutanud eluhävitamismeetodeid kiiremini, kui oleme suutnud kasvatada moraalsel kontrollil nende imestusväärsete jõudude mõtlematu kasutamise ärahoidmiseks. Oleme leidnud teid luua igasuguseid vajalisi luksustarbeid sarnasel määral, millisest varem ei osatud unistada. Kuid meie pole kindlustatud nende varade õiges jaotuses.

Meie väikeses Eestis pole need tsivilisatsiooni pahed nii märgatavad kui suuris kultuurriiges. Kuid üldine kultuuriline pilt on selge igal pool: mainitud pahed suurenevad aina järjest kasvava intensiivsusega mingil pärimatul jõul. Ja sõda on nende harilikumaid avaldumisvormi.

Siin viskubki suurim inimsoo päästmislootus noorsoole. Noortel ja eriti tänapäeva noortel peab jätkuma selleks jõudu ja optimismi; nagu terve organism, suudab ainult tema kõrvaldada oma verest kahjulikud ploksiivid. Mitu miljonit noormeest (Jaapanis ka naisi) teeb lahingdrilli tänapäeva Euroopas, mürgitades koolinooredki. Iga tsiviliseeritud riigi laboratooriumides noored vaimukad üliõpilased katsetavad oma loomisvõimet uute, hirmsamate hävitustahendite leiutamisel. Kuid milleks siis, küsime, on n. n. Rahvasteliit? On

see tõesti nii mannetu rahvaste konfliktide lahendamisel? Kuid on selge, see sõjasüsteem ja hädaoht püsib seni, kui pole kaotatud ta tekkimispõhjused; seni aga püsib väljakutse noortele.

Noorte pulbitsevas jõus on ainukene lootus säilitada ja kooskõlastada keerulised individuaalsed, sotsiaalsed ja rahvuslikud ning rahvusvahelised suhted, paralüeerida meie staatilise tsivilisatsiooni puudused ning täiendada aute, väärtuskumatega.

Ema surmapäeval.

Eos.

Hardus valdab... imelikult vaikus kõneleb
elust, valust...
Tajud, sõsar, kuskil vase kuminat
ilust, võlust?
On see vaim, sünnitab hirm suminat.

Tuli toonelane taha akna, mangub: „Lase sooja!“
Mine, manalane, tavaline õnnetuse tooja!
Magama kõik läksid — üksi olen, väeti...
Kuis Sind võtan vastu, keda ammu maeti?

Tare kitsas, raske õhk on, suitseb taht,
olen hirmul: ukse taga kooljas-vaht...
On ehk emmekene tulnud kaema oma lemmiklast?
Pole mure, must ja rusuv, annud hauas rahu vast?

Tule emme, ehkki kooljas, ma ei pelga!
Tule, lemmiklapse valu alla pane õlga!
Üksi olen. Õde mul on sünge ulm,
mis ei ela, särasilmi varjab range kahtluskulm.

Tuled jälle? Pääle paned käe, mis korb...
Näib see pehme nii... ju kaua olen orb...
Eide silmas oli asetsemas hädus,
samas silmas, mis ju ammu-ammu määrdus.

Asetu mu päetsi, tasa sule lapse laud,
haigelt varbalt valu võta, ega sind ei varja haud?
Pühid silmad lapsel — oled ise aiva rõõm...
Ah, mu emme, pole Sind, vaid ainult unistusist raam...

Õiendus:

Eelmises numbris ilmunud Konst. Kõvaski töö „On silmapilke inimese elus...“ kohta on selgunud, et see pole algupärane, vaid plagiaat.

Õnnelikud inimesed.

Õnnelikud inimesed olid Cäsar ja Cicero. Esimesel ei tarvitsenud õppida enda elulugu ja teine võis unustada enda kõne, ilma et oleks saanud nõrga!

Humanist.